

Процедури за изпълнение на съдебно решение - Италия

СЪДЪРЖАНИЕ

- 1 Какво означава принудително изпълнение в областта на гражданските и търговските дела?
- 2 Кой орган или кои органи са компетентни да извършват принудително изпълнение?
- 3 При какви условия може да се издаде подлежащ на принудително изпълнение документ или решение?
 - 3.1 Производство
 - 3.2 Основни изисквания
- 4 Цел и естество на принудителните мерки
 - 4.1 Кои видове активи могат да бъдат предмет на принудително изпълнение?
 - 4.2 Какви са последиците от принудителните мерки?
 - 4.3 Какъв е срокът на действие на тези мерки?
- 5 Има ли възможност за обжалване на решението, с което се постановява такава мярка?
- 6 Подлежи ли принудителното изпълнение на ограничения, по-специално във връзка със защитата на длъжника или сроковете?

1 Какво означава принудително изпълнение в областта на гражданските и търговските дела?

„Принудителното изпълнение“ представлява принудително изпълнение на съдебни решения и други изпълнителни основания (дългови инструменти, публични актове (*atti publici*) и заверени частни актове за специфични услуги). На този етап, на който все още се образуват съдебни производства, органите на закона и реда могат да се намесят, ако длъжникът не изпълни доброволно задълженията си.

2 Кой орган или кои органи са компетентни да извършват принудително изпълнение?

Отговорни за принудителното изпълнение са общите съдилища. Молбата за отказ за изпълнение, посочена в член 47, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1225/2012 (Регламент Брюксел I (преработен текст)), също трябва да се подаде до общите съдилища.

3 При какви условия може да се издаде подлежащ на принудително изпълнение документ или решение?

Наличието на изпълнително основание е необходимо и достатъчно условие за започване на изпълнително действие. По принцип изпълнителните основания са установени в член 474 от Гражданския процесуален кодекс и са два вида: съдебни изпълнителни основания и извънсъдебни изпълнителни основания. Съдебните изпълнителни основания включват съдебни решения, актове и определения, постановени от съда в хода на съдебното производство или при приключването му. Извънсъдебните изпълнителни основания включват дългови инструменти, публични актове и заверени частни актове, изготвени самостоятелно от страните.

3.1 Производство

Принудителното изпълнение започва с връчването на длъжника на изпълнителното основание, което подлежи на изпълнение, след като в същото бъде записана формулировката, с която се допуска принудително изпълнение съгласно член 475 от Гражданския процесуален кодекс, както и с връчването на заповед за изпълнение (*precetto*); въпросната заповед представлява призовка до длъжника да изпълни доброволно задължението си в срок до 10 дни, като той се уведомява, че при неизпълнение ще се пристъпи към принудително изпълнение в съответствие с член 480 от Гражданския процесуален кодекс. В член 480, параграф 3 се предвижда, че в призовката за доброволно изпълнение вискателят трябва да посочи адрес на местоживеене в общината, в която се намира съдът, компетентен по отношение на принудителното изпълнение. В случай че не е избрано местоживеене, жалбите срещу призовката за доброволно изпълнение се подават в съда по местонахождение на адреса, на който е връчена заповедта, а на вискателя се връчват уведомления в службата на секретаря към същия съд. След като бъдат изпълнени тези формалности, процесът по принудително изпълнение може да започне, като след представяне на необходимите документи, посочени по-горе, съдебният изпълнител пристъпва към налагане на запор. Запорът трябва да бъде наложен в рамките на 90 дни от датата на връчване на призовката за доброволно изпълнение, но не преди изтичането на определения в нея краен срок. Ако в посочения срок не бъде наложен запор, призовката за доброволно изпълнение се обезсилва (член 481). На този етап е необходимо правно представителство.

Запорът става нищожен, ако в рамките на 45 дни от приключването му не е поискано възлагане или продажба на запорираната вещ.

Производството по принудително изпълнение има за цел да се гарантира принудителното изпълнение на неизпълнени задължения чрез използването на органите на закона и реда. То може да се използва както за парични задължения, така и за задължения за предаване на движима вещ или за въвеждане във владение на недвижим имот, както и за незаменяеми задължения за извършване на действия.

3.2 Основни изисквания

Необходимо и достатъчно условие за започване на принудително изпълнение е притежанието на изпълнително основание, включващо право, което е „безспорно, ликвидно и изискуемо“ (*certo, liquido ed esigibile*) (член 474). Степента на „безспорност“ зависи от документа: със сигурност е налице по-голяма степен на безспорност при решение на първоинстанционен съд (временно изпълнимо), отколкото при дългов инструмент или при сделки, вписани в публични актове или актове с частна заверка.

4 Цел и естество на принудителните мерки

В хода на производството съдия-изпълнителят може да постановява различни видове мерки, като обикновено това става чрез постановления (*ordinanze*). Възможните мерки варират от такива, които са необходими за правилното протичане на производството, до мерки, които са с конкретна полза, напр. определението (*decreto*), с което запорираното имущество се прехвърля на лицето, което го е купило на търг или на което то е възложено.

4.1 Кои видове активи могат да бъдат предмет на принудително изпълнение?

На принудително отчуждаване подлежат: а) движимите вещи, б) недвижимите имоти, в) вземанията на длъжника и движимите вещи, които длъжникът съхранява в помещенията на трети страни, г) дялове в дружества.

На принудително изпълнение могат да подлежат и задълженията за предаване на движима вещ и за освобождаване на недвижим имот, както и заменяеми задължения за извършване на действие или за бездействие.

4.2 Какви са последиците от принудителните мерки?

Що се отнася до паричните задължения, първият етап от принудителното изпълнение е налагането на запор, което означава, че длъжникът престава да има достъп до запорираните средства. Следователно всички действия по разпореждане с тези парични средства ще бъдат нищожни и не могат да бъдат използвани за избягване на принудителното изпълнение.

4.3 Какъв е срокът на действие на тези мерки?

Мерките представляват мерки за принудително изпълнение с цел удовлетворяване на вземания; поради това те не могат да бъдат използвани като доказателство.

5 Има ли възможност за обжалване на решението, с което се постановява такава мярка?

Правната система дава право на длъжника (и/или на трети задължени страни) да обжалва актовете и решенията, свързани с процедурите по принудително изпълнение. Жалбите могат да бъдат два вида:

— жалба срещу принудителното изпълнение (*opposizione all'esecuzione*) (член 615 и член 616 от Гражданския процесуален кодекс), при което се оспорва правото да се пристъпи към принудително изпълнение (или съществуването на правото на вискателя да пристъпи към принудително изпълнение);

— жалба срещу подлежащи на принудително изпълнение актове (*opposizione agli atti esecutivi*) (член 617 и член 618 от Гражданския процесуален кодекс), при което се изтъкват процесуални пороци (с цел оспорване на законността на документите, приети при процедурата по принудително изпълнение).

Жалбите срещу принудително изпълнение или подлежащи на принудително изпълнение актове, подадени преди да започне изпълнението, се разглеждат като жалби срещу заповед за изпълнение (*precetto*), тъй като се основават на документа, с който се уведомява за изпълнението: обжалва се заповедта за изпълнение, като се подава молба до съда, който е компетентен да разгледа задължението по същество или който е компетентен според цената на иска съгласно общите разпоредби на кодекса.

Ако принудителното изпълнение вече е започнало или ако заповедта за заповор е била връчена, срещу принудително изпълнение или срещу подлежащите на изпълнение инструменти се подава специална жалба пред съда, допуснал принудителното изпълнение.

Трети страни, които твърдят, че имат вещни права върху възбранения имот, могат да обжалват пред съда, допуснал принудителното изпълнение, докато имотът не бъде продаден или прехвърлен.

Правните разпоредби, уреждащи този въпрос, са членове 615, 616, 617, 618 и 619 от Гражданския процесуален кодекс.

6 Подлежи ли принудителното изпълнение на ограничения, по-специално във връзка със защитата на длъжника или сроковете?

Освен вещите, обявени за несеквестрируеми съгласно конкретни правни разпоредби, на заповор не подлежат и следните вещи:

1) свещени предмети и вещи, използвани при религиозни ритуали;

2) брачни халки, спално бельо, домашно бельо, легла, маси за хранене и столове, гардероби, скринове, хладилници, печки и фурни, независимо дали са електрически или газови, съдомиялни машини, домакински и кухненски прибори и мебел, върху която са поставени, достатъчно, за да отговарят на нуждите на длъжника и неговото домакинство; в тази група не се включват обаче мебели със значителна стойност (без легла), включително ценни антики и вещи с доказана художествена стойност;

3) необходимите храна и гориво на длъжника и на други лица, посочени в предходната точка, за един месец;

От тази група се изключват и мебели (с изключение на легла) със значителна финансова стойност (включително ценни антики и вещи с доказана художествена стойност).

На заповор не подлежат оръжия и други вещи, които длъжникът трябва да притежава, за да предоставя обществени услуги, украси, писма, записи и семейни документи като цяло, както и ръкописи, освен в случаите, когато представляват част от сбирка.

Съгласно закона за несеквестрируеми се считат *inter alia* също: вещи, които са държавна собственост, запазена част от активи, притежавани от държавата или от друг публичен орган, собственост, обхваната от режим на съпругеска имуществена общност, собственост на църковни институции и религиозни сгради.

Действията по принудителното изпълнение не могат да бъдат успешни, ако е изтекъл давностният срок на вземането. Давностният срок е различен в зависимост от съответното право. Важно е да се отбележи обаче, че в закона е определен различен давностен срок в зависимост от вида на инструмента, доказващ вземането, на който се основа принудителното изпълнение. Например давностният срок за вземане, установено със съдебно решение, е 10 години, въпреки че за този вид вземане съгласно закона е определен по-кратък давностен срок.

Понастоящем законът е променен, така че по искане на вискателя съдът по постоянно или временно местопребиваване, местоживеене или седалище на длъжника да може да разреши проследяването на подлежащо на заповор имущество посредством електронни средства (член 492а от Гражданския процесуален кодекс, изменен с [Закон № 83 от 27 юни 2015 г.](#) (преработен, с изменения [Закон № 132 от 6 август 2015 г.](#))); в случай на принудително изпълнение във

връзка с движими вещи като част от преобразуването на мерките за запорирано имущество (*conversione del pignoramento*) са включени и формуляри за плащане на вноски.

Документи по темата

Граждански процесуален кодекс (членове 474—482)

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Последна актуализация: 25/02/2019